

JEDNA DETEKTÍVKA. JEDEN HOLOGRAM.
A PRÍPAD, KTORÝ PREVERÍ OBOCH.

MIHNUTÍM OKA

„Najoriginálnejší kriminálny román, aký budete tento rok čítať.“

CLARE MACKINTOSH

J O C A L L A G H A N

Ljndeni

Mihnutím oka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jo Callaghan

Mihnutím oka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**MIHNUTÍM
OKA**

J O C A L L A G H A N

MIHNUTÍM
OKA

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Copyright © Jo Callaghan, 2023

Epigraph from *Contingencies of Reinforcement: A Theoretical Analysis*

by B. F. Skinner reproduced with permission from B. F. Skinner Foundation.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Translation © Miriam Ghaniová, 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3514-8

ISBN e-knihy 978-80-566-3880-4 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3881-1 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3879-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem Steveovi

„Skutočnou otázkou nie je to,
či myslia stroje, ale či myslia ľudia.
Záhada, ktorá obklopuje mysliaci stroj,
obklopuje aj mysliaceho človeka.“

B. F. SKINNER

Contingencies of Reinforcement:

A Theoretical Analysis

(Nevyhnutnosti posilnenia:

Teoretická analýza)

Predtým

Nevidí.

Pokúša sa otvoriť oči, ale niečo mu pevne drží viečka pri hlave. Pomalými, nemotornými prstami si prehmatáva tvár. Páska cez oči? Obväz? Čo to vlastne...?

Ťahá za ňu najprv jednou rukou, potom ešte zúfalejšie dvoma. Ale je to zbytočné. Je príliš pevná.

Jeho myseľ sa snaží nájsť odpovede. Sníva sa mu. Je hladný. Stal sa obeťou nejakého mizerného opileckého vtipu. Pravdepodobne to bol Lukov nápad.

Ústa mu zaplavia sliny, keď si spomenie, že včera večer nebol s Lukom vonku. Vlastne nebol vonku s nikým, pretože ráno išiel na tú schôdzku a potom...

A potom. Dokelu.

V tichej čiernej tme sa ozýva len tlkot jeho srdca a cíti pulzujúcu žiaru za viečkami. Roztiahne ruky po oboch stranách do priestoru, ktorý nevidí. Sedí na posteli. Jediná úzka posteľ s nejakou drapľavou prikrývkou alebo uterákom zabaleným do plachty... Zachveje sa pred dotykom studeného, tvrdého kovu. Zamračí sa a znova sa načiahne. Zábradlie?

Toto nie je jeho posteľ.

„Haló?“ zavolá. Okamžite to olutuje, pretože v jeho hlase znie strach a ozvena prázdnej miestnosti. Vzduch je studený a páchne... potiahne nosom, tápajúc po slove... antiseptikom?

Otvoria sa dvere a on sa otočí za zvukom. „Haló?“ povie znova, tentoraz s väčšou nádejou. Dvere sa s cvaknutím zatvoria.

Ozvú sa kroky. Tiché, akoby sa trochu lepili na podlahu. Kroky sa zastavia.

Oči ho pália, napína sa, aby videl cez to, čím ich má zaviazané. „Kto ste? Kde som...“

Ruky v rukaviciach mu zovrú ľavé predlaktie. Chvíľu je taký šokovaný, že sa ani nepohne. Pochytí ho strach a pokúsi sa odtiahnúť, ale niekto mu zvierá ruku pevne ako pytón. Zalapá po dychu pri náhlom, ladovom bodnutí v žilách. Trvá to dve, možno tri sekundy, potom ho neznámy pustí a on zachytí závan niečoho ostrého a chemického.

Prstami si prechádza po mieste, kde ho to bolí. „Kde som? Kto ste?“

Pozrie sa smerom, kde si predstavuje, že ten človek je. Toto je šanca podať mu jednoduché vysvetlenie, chvíľa, keď všetko bude dávať zmysel a on sa zasmieje – hoci dosť otrasene – na svojich paranoidných predstavách.

No niet slov, upokojujúcich ani iných. Jediným zvukom je šúchanie mäkkých topánok po neudržiavanej podlahe. Dvere sa s cvaknutím otvoria.

„Počkajte!“

Dvere sa zatvoria. Kľúč v zámke sa otočí.

Vrhne sa za zvukom, ale jeho telo je ťažké a pomalé, zaťažené nejakou neznámou silou. Načiahne sa za zábradlím, ktoré obklopuje posteľ. Prstami sa dotkne chladného, hladkého kovu, ale zdá sa, že ich nedokáže prinútiť, aby sa zovreli. Nedarí sa mu ho uchopiť.

Pokúša sa stiahnuť si pásku z očí, ale ruky, neskutočne ťažké, mu bezvládne padajú k bokom. Klesne späť na vankúše, oslepený plameňom a rozmazanou škrvnou farieb, ktoré mu explodujú za očami.

Potom všetko pohltí čierna tma.

PRVÁ KAPITOLA

Policajné riaditeľstvo Leek Wootton, Warwickshire,
10. júna, 9.30

Hlavná inšpektorka Kat Franková zabodávala nové podpätky do starého koberca, ako kráčala ku kancelárii svojho šéfa. Hlavnému superintendentovi McLeishovi bolo jedno, kto ste: vysokopostavený politik, ktorému trvalo mesiace, kým si našiel miesto v diári, alebo kolega, ktorý strávil celý deň vo vlaku, len aby sa s ním mohol stretnúť. Ak ste meškali čo i len päť minút, poslal vás preč. A Kat meškala neuveriteľných tridsaťšesť minút.

„Preložím to na iný termín?“ zašepkala jeho asistentka.

Kat sa pozrela na pevne zatvorené dvere. Pred pár rokmi by povedala áno a rýchlo by odišla, kým ešte mala neporušené bubienky. Po tom všetkom, čím prešla, bol však hnev šéfa tou najmenšou starosťou. Kat ignorovala zdesenie asistentky, prudko zaklopala na dvere a vošla dnu.

Hlavný superintendent McLeish sedel za stolom pred veľkým svetlým oknom, ktoré nútilo všetkých návštevníkov prižmúriť oči proti slnku, keď sa snažili prečítať mu tvár. Nevstal, nekývol hlavou ani neprehovoril. No ani jej nepovedal, aby vypadla.

Kat znášala jeho neúprosné mlčanie. Nemalo zmysel hovoriť mu o modrovlasej stopárke s nápisom napísaným rukou, ktorý rovno mohol znieť „Zavraždi ma“. Napriek naplánovanému

stretnutiu Kat zastavila a dožadovala sa informácie, kto, dočerta, v dnešných časoch stopuje? (Zrejme to robia osemnásťročné dievčatá z Poľska, ktoré sa vracajú z hudobného festivalu a nejaký „fakt cool chlap“ im povie, že by „určite“ mohli dostať prácu pri zbere ovocia na farme vo Warwickshire.) Po tom, čo dievča odviezla na jahodovú farmu s mizerným platom, ale dobrými ľuďmi, bola tu, pol hodiny meškala na stretnutie, na ktoré plánovala prísť aspoň o pol hodiny skôr.

No McLeisha nezaujímali výhovorky. Kat vedela, že používa ticho ako zbraň: málokto odolal, aby sa neponáhľal ho vyplniť, čo McLeishovi dávalo výhodu, ktorú bolo ťažké – ak nie nemožné – získať späť. Takže Kat vydržala jeho pohľad. Neviedla ho viac ako rok.

McLeish bol jej druhým šéfom, prvým mentorom a, ako si rada myslela, patril k jej najstarším priateľom. Aj keď jej dal na frak, bolo to len preto, lebo si myslel, že sa z toho môže poučiť, čo sa aj stalo. Kat v začiatkoch urobila veľa chýb, ale nikdy neurobila tú istú chybu dvakrát. Kolegovia jej závideli, ako ho vedela „prečítať“, akoby bol vylúštenou krížovkou. No pre Kat to bolo všetko úplne jednoduché. Keď bol nahnevaný, tvár sa mu sfarbila dofiatova. Keď bol spokojný, povedal niekoľko chrapľavých slov, ktoré jej dokázali zdvihnúť náladu na celé dni. No keď mlčal, súdil vás a mohli ste prehrať.

„Ako sa majú deti?“ odvážila sa napokon spýtať.

Tvár mu zmäkla. „Je to únavné. Úprimne, pred tridsiatimi rokmi sme chlapcov jednoducho nakrmlili a kolísali, aby zaspali. Keď boli väčší, poslali sme ich von, aby sa hrali. Dnes naše dievčatká nesmú von, ak s nimi niekto nejde. A očakávajú, že im každý večer prečítam rozprávku pred spaním, verila by si?“

„Drzé opice,“ povedala Kat a usmiala sa. Tesne pred svojimi šesťdesiatymi narodeninami McLeish všetkých prekvapil tým, že sa znovu oženil a založil si druhú rodinu. A prečo nie? Veď sa naňho pozrite, aký je teraz šťastný.

„Áno, aspoň viem, že keď budú staršie, nebude to ľahšie.“ Namáhavo vyliezol spoza stola a zamieril k čiernej koženej pohovke v rohu svojej kancelárie, pričom Kat naznačil, aby ho nasledovala.

Kat klesla do jedného z kresiel a potešila sa, že jej mlčky odpustil. Úprimne, mala už štyridsaťpäť rokov, nebola školáčka.

„Ako sa má Cam?“ spýtal sa. „Nematuroval tento rok?“

„Áno, práve čakáme na výsledky. Preto som ťa chcela vidieť.“

„Nudíš sa a chceš sa vrátiť.“

Nebola to otázka. Príliš dobre ju poznal. Prikývla, ale skôr než mohla pokračovať, McLeish sa zamračil.

„Si si istá, že si pripravená, Kat? Je to sotva šesť mesiacov, čo...“

„Som si istá. Cam spočiatku potreboval veľkú podporu. Teraz sa mu darí dobre. Už neberie lieky, nepotrebuje terapeuta a dúfa, že v septembri pôjde na univerzitu.“

„Na Cama som sa nepýtal. Pýtal som sa na teba.“

„Som v poriadku,“ povedala Kat a začervenala sa. „Alebo aspoň budem, keď sa vrátim do práce.“

„Rozumiem.“

Samozrejme, že rozumel. Vždy to tak bolo.

„Takže, čo očakávaš?“ Kožená pohovka jemne zavrzgala, keď sa na nej McLeish oprel.

„Predtým, ako som prerušila kariéru, si mi povedal, že by som mala premýšľať o mieste na vyššej úrovni – možno vedúcej oddelenia alebo dokonca zástupkyne náčelníka.“

„Povedala si, že si radšej odhryzneš prsty na nohách, ako by si mala robiť kancelársku prácu.“

„To bolo predtým.“ Kat sa odmlčala a spomenula si na tú druhú ženu, ktorá nedokázala pochopiť, prečo by niekto chcel radšej ťukať do klávesnice ako byť na ulici. „Pozri, sľúbila som Camovi, že ak sa vrátim do práce, budem robiť niečo bezpečné. Nemôže stratiť aj mňa.“

Rukou si pretrel holú pokožku na hlave. „Ja viem. Ide o to, že sa neobjavujú žiadne voľné miesta po výkonných úradníkoch, a aj keby sa objavili, už pár rokov nie si v službe. Veľa sa toho zmenilo.“

„Tak prečo si súhlasil, že sa so mnou stretneš?“ Nedokázala potlačiť podráždenie v hlase. Nemal vo zvyku zahrávať sa s ľuďmi.

McLeish sa naklonil dopredu. „Pretože som pre teba našiel dokonalú prácu. Už si sa stretla s novou ministerkou vnútra?“ Nečakal na odpoveď, pretože ju, samozrejme, nepoznala. „Je celkom milá, ale úplne pomýlená. Myslí si, že existuje nejaké ‚zvýšenie efektívnosti‘, ktoré si akosi nevšimol nikto z jej predchodcov.“

Kat pokrčila plecami. Všetci politici dávali odvážne sľuby o znížení počtu policajtov a „plytvaní“, kým mali nohy pod ministerským stolom. No keď ich predvolali do Dolnej snemovne, aby sa zodpovedali za nejaké hrozné znásilnenie alebo vraždu, čoskoro sa s ministerstvom dohadovali o väčšom počte hliadkujúcich policajtov.

„Táto je iná,“ povedal McLeish, akoby jej čítal myšlienky. „Má vzdelanie v oblasti IT a je presvedčená, že riešením rastúcej kriminality nie je viac policajtov, ale viac ich asistentov.“

„Viac čoho?“

„Pomocných asistentov. Umelo inteligentných detekčných entít.“ Urobil pohrdavé gesto rukou. „V podstate ide o akési oslavované Alexy, ktoré dokážu spracovať informácie a údajne vyriešiť viac zločinov za zlomok ceny skutočného policajta.“

„To myslíš vážne?“

„Obávam sa, že smrteľne vážne.“ McLeish vstal, prešiel cez miestnosť a vzal zo stola správu. „Podľa štúdie, ktorú si dala vypracovať ministerka, sa v Spojenom kráľovstve každých deväťdesiat sekúnd stratí jeden človek, čím ročne vznikne viac ako tristotisíc prípadov. To zaberie polícii veľa času, presne štrnásť

percent, a náklady na jeden prípad sa odhadujú na dvetisícpäťsto libier. To je štyrikrát viac ako priemerná krádež vlámaním. Táto správa tvrdí, že gro práce v prípade nezvestných osôb – preskúmanie výsluchov, záznamov, kamerových záznamov, telefónov a všetkého možného – môžu vykonávať pomocní asistenti, čo vedie k ‚významným‘ úsporám času a nákladov polície.“

Kat si odfrkla a postavila sa. „To je úplná hlúposť. Umelá inteligencia možno pomôže so zberom údajov, ale nemôže robiť úsudky, nemôže byť detektívom. Zločin je ľudský čin. Ako môže počítač vôbec chápať, čo motivuje človeka, aby zmizol, alebo aké to je, keď ho niekto opustí? Panebože.“ Pokrútila hlavou a spomenula si na niektoré dvere, na ktoré musela v minulosti zaklopať, na zničené rodiny za nimi. „A náklady na nezvestnú osobu nie sú len finančné. Tieto rodiny potrebujú takt a citlivosť. Potrebujú človeka, nie počítač.“

„Presne tak,“ prikývol McLeish. „Preto chcem, aby si viedla pilotný projekt s využitím jedného z týchto asistentov na preskúmanie odložených prípadov nezvestných osôb.“

„Čože? Žartuješ?“ Vášň, ktorá ju poháňala, opadla. „Vieš, čo sa stalo Johnovi kvôli takzvanej umelej inteligencii.“ Ústa sa jej pri poslednom slove trpkoskrivilili.

„Ja viem,“ povedal a hlas mu zmäkol. „Práve preto sa ťa pýtam. Potrebujem niekoho, komu môžem v tejto veci dôverovať, Kat. Súhlasil som s týmto pilotným programom, aby som zabránil ešte bláznivejším nápadom na zníženie nákladov, takže posledná vec, ktorú potrebujem, je nejaký ambiciózný dvadsiatnik, ktorý to využije ako príležitosť upútať pozornosť ministerky a získať povýšenie.“

„Takže chceš štyridsiatničku, ktorá bude plniť tvoje príkazy?“

„Chcem niekoho, kto rozumie rizikám.“

Kat si zložila ruky. Chápala riziká, to áno. „Pracujem v polícii už takmer dvadsaťpäť rokov a tvrdo som drela, aby som získala hodnosť hlavnej inšpektorky. Viedla som vyšetrowanie vražd,

zložité nadnárodné prípady podvodov, ktoré viedli k zmenám v zákonoch. Dokonca som chytila aj Astonského škrtiča. Tak prečo by som sa, preboha, mala vrátiť k preskúmvaniu niekoľkých odložených prípadov pre nejaký ministerkin vybraný projekt?“

„Pretože ak to neurobiš,“ povedal McLeish potichu, „tento ‚domáci projekt‘ sa stane zámenkou na ešte rapidnejšie zníženie počtu policajtov. Si najľudskejší detektív, akého poznám, Kat. Si prakticky médium. Ak niekto môže dokázať hlúposť tohto nápadu, si to ty.“

Kat sa odvrátila a pozrela na mapu Warwickshiru na stene. McLeishovi nikdy nedokázala povedať nie. A pilotný projekt zahŕňajúci odložené prípady znamenal, že mohla Cama uistiť, že bude v bezpečí. Naozaj by však zvládla prácu s umelou inteligenciou? Ježiš, čo by na to povedal John? Hrdlo sa jej stiahlo, keď jej po tisíci raz došlo, že sa to nikdy nedozvie. Pred očami jej plávala mapa. Vlastne to nebola pravda. John bol intelektuálne najzvedavejší muž, akého kedy stretla. Teraz ho takmer počula: *Povedz mi viac.*

Kat pomaly vydýchla a otočila sa tvárou k McLeishovi. „Povedz mi viac o tých takzvaných asistentoch.“

„Nemôžem,“ povedal McLeish a zdvihol telefón. „Ale poznám ženu, ktorá môže.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Toto je profesorka Okonedová,“ povedal McLeish, keď pozval drobnú mladú ženu v nápadnom červenom kostýme, aby si k nim sadla na pohovku. „Je profesorkou Národného inštitútu pre výskum umelej inteligencie NiAIR, ktorý sídli na Warwickkej univerzite. Spolu so svojím tímom vyvinula asistentov. Profesorka Okonedová je aj autorkou správy, ktorá tak zapôsobila na ministerku vnútra, že požiadala políciu vo Warwickshire, aby jej výtvor vyskúšala.“

Profesorka Okonedová nedala najavo, že pochopila McLeishov tón. Len prikývla, akoby chcela potvrdiť, že je naozaj taká geniálna, a vystrela ruku, takú krásne upravenú, že si Kat poznačila, že si kúpi lepší krém na ruky.

„Toto je hlavná inšpektorka Kat Franková,“ pokračoval McLeish. „Jedna z najtalentovanejších a najskúsenejších detektívok v krajine. Dúfam, že mi pomôžete presvedčiť ju, aby viedla ten pilotný projekt.“

Profesorke z tváre zmizol úsmev.

„No? Nechcete nám vysvetliť, o čo ide?“ vyzval ju.

„Ehm, áno, ide o to, že...“ Posunula si okuliare na nose a pokrčila úzke plecia. „Spolu s mojím tímom sme posledné štyri roky vyvíjali asistenta na základe algoritmov, bez akejkoľvek zaujatosti alebo predsudkov, aby sme ho mohli využívať ako podporu pri rozhodovaní založenom na dôkazoch. A hoci som

vďačná za možnosť otestovať ho v reálnom policajnom prostredí, je nevyhnutné, aby pilotný program neovplyvnil. Preto som vo svojej správe odporúčala, aby asistent spolupracoval s novokvalifikovaným detektívom.“

McLeish sa obrátil k mladšej žene. Po dlhej odmlke prehodil: „Čo presne sa snažíte povedať?“

Kat si prezerala druhú ženu a premýšľala, koľko má rokov. Okolo dvadsať? Nanajvýš tridsať.

„Možno profesorka Okonedová nechce, aby jej vynález spolupracoval s partnerom v strednom veku, ktorý by ho mohol nakaziť rasizmom alebo sexizmom,“ povedala Kat. „Alebo vekovou diskrimináciou.“

McLeish začal znepokojivo fialovieť. Vstal, otvoril dvere a poklepal po mosadznej tabuľke so svojím menom. „Keď som si to naposledy overoval, bol som veliteľom policajného zboru vo Warwickshire, čo znamená, že ja rozhodujem o tom, kto bude šéfovať môjmu tímu. Ak nechcete, aby som zrušil pilotný program.“

Kat sa postavila, aby chránila mladšiu ženu pred McLeishovým prudkým výbuchom.

„No, je to fér výzva,“ povedala Kat, „ale nie je zmyslom pilotného programu overiť hypotézu?“

Profesorka Okonedová vstala. „Ďakujem, ale nepotrebujem, aby niekto obhajoval alebo vysvetľoval moju prácu,“ povedala. „V skutočnosti je z vedeckého hľadiska jednou z výhod pilotného projektu to, že môže pomôcť identifikovať potenciálne problémové oblasti.“

„Chcete povedať, že ako staršia žena som problémová oblasť?“

„Potenciálne.“

„Je len jeden spôsob, ako to zistiť,“ odsekol McLeish a pozrel na obe ženy.

Kat prižmurila oči. Zaútočil na profesorku s plným vedomím, že jej priskočí na pomoc? Alebo ich zámerne zoznámil,

lebo vedel, že to naštartuje jej súťaživosť, túžbu dokázať mladšej žene, že sa mýli? Tak či onak, bol to manipulatívny bastard.

„Možno ste profesorka, čo zostrojila umelú inteligenciu,“ povedala Kat, „ale o práci detektíva neviete vôbec nič. Ak som dosť hlúpa na to, aby som viedla tento pilotný program, potom vy by ste sa mohli naučiť, že zločiny sa nedajú vyriešiť pomocou hĺby algoritmov.“

„To znamená, že do toho pôjdeš?“ nevydržal McLeish.

„Znamená to, že o tom budem premýšľať,“ povedala. „Kto si mi raz poradil, aby som nikdy neprijímala žiadnu prácu, kým nebudem mať úplne jasno ohľadom svojho platu, tímu a toho, komu budem podliehať.“

„To som celý ja.“ Otočil sa, aby zavrel dvere, ale Kat si všimla na jeho tvári vzácny úsmev. Obaja vedeli, že do toho pôjde.

A súdiac podľa kamenného výrazu na tvári profesorky Okonedovej, aj ona.

TRETIA KAPITOLA

Policajné riaditeľstvo Leek Wootton, Warwickshire,
27. júna, 8.00

Kat stála pred oddelením pre závažné prípady a nazerala cez sklenené dvere. Okrem obrazoviek od steny k stene, slušného wi-fi a veľkého stola v zasadacej miestnosti tu bol aj jediný funkčný automat na horúce nápoje. Bolo len otázkou času, kedy sa niekto odváži spochybníť jej právo používať ho, ale už dávno sa naučila, že je ľahšie požiadať o odpustenie ako o povolenie. A okrem toho musela viesť národný pilotný program a nakopnúť nový tím. Hm, nájdú sa aj takí.

Vzdychla pri pohľade na troch ľudí sediacich okolo veľkého stola v zasadačke. Predtým, ako súhlasila s vedením tohto programu, požiadala o jedného inšpektora, jedného seržanta, troch strážnikov, vedúceho kancelárie a nejakú administratívnu podporu. McLeish sa jej však vysmial do tváre. „UI má robiť všetky analýzy a administratívu, nebudeš potrebovať celý tím.“ Takže teraz mala Kat k dispozícii len jedného inšpektora, seržantku, profesorku, ktorá vyzerala, akoby mala ešte chodiť do školy, a ten jej prekliaty stroj.

Kat vedela, že keď vstúpi do miestnosti, všetci sa budú správať čo najlepšie, a tak sa zastavila pri dverách a prezerala si svoj nový tím. Zatiaľ sa zdalo, že najviac rozpráva inšpektor

Rayan Hassan. Opieral sa o okraj stola v elegantnom čiernom obleku.

Hoci Hassana osobne nepoznala, pri užšom výbere vynikol jeho právnický titul a vysoký počet odsúdených. Podľa jeho osobného spisu ho nedávno povýšili na inšpektora, ale stále mal „problémy s napredovaním“. „Príliš zameraný na vlastné ambície, chce byť prvým ázijským dôstojníkom,“ poznamenal jeho posledný šéf. „Myslí si, že je lepší ako všetci ostatní.“

„No, možno je,“ zamrmlala Kat, keď si všimla meno jeho bývalého šéfa. Neprekážalo jej veľké ego, ak mal dôstojník dostatok talentu. Pracovala už s dostatočným počtom mužov (priznajme si, väčšinou to boli starší belosi), ktorých arogancia prevyšovala ich skutočné schopnosti. Policajný zbor ich bol plný, takže by mohla dať šancu aj Rayanovi Hassanovi.

Kat sa otočila a pozrela na drobnú tmavovlásku, ktorá sedela na stoličke oproti nemu. Zatiaľ nepovedala ani slovo, len prikyvovala a usmievala sa, kým Hassan mával dlhými rukami. Debbie Brownová bola dvadsaťštyriročná policajná seržantka, ktorá pracovala pre warwickshirskú políciu od svojich osemnástich rokov. Pred niekoľkými rokmi ju Kat videla, ako sa na recepcii rozpráva s pozostalou matkou, ktorá prišla podať výpoveď a čakala na taxík. Hoci to nebol jej prípad a zmena sa jej práve skončila, mladá policajtká trvala na tom, že úbohú ženu odvezie domov. Kat sledovala, ako Debbie jemne odprevadila zlomenú matku k autu a v duchu si ju pridala do krátkeho zoznamu policajtov, ktorým na práci skutočne záleží.

Na rozdiel od Tiny z personálneho oddelenia. Keď sa jej Kat spýtala, prečo Debbie nebola v dlhom zozname uchádzačov, len pokrčila plecami a povedala: „Sama sa neprihlásila.“ Kat zakliala, keď si prečítala životopis mladej ženy. Po šiestich úspešných rokoch v policajnom zbore by sa mala Brownová usilovať o pozíciu inšpektorky tým, že sa bude sama hlásiť na takéto vysoko profílové projekty, a nie sa trápiť ilúziou, že si

niekto nakoniec všimne, ako tvrdo pracuje, a len tak z ničoho nič ju povýši. Keby to bolo na Kat, dala by všetkým novým regrútom ženského pohlavia odznak a pripínala by im ho na srdcia plné nádeje: *Nepožiadaš, nedostaneš*.

Na vzdialenejšom konci stola sedela profesorka Okonedová, oblečená v elektricky modrom kostýme. Nedala najavo, že by si Hassana alebo Brownovú vôbec všimla, nieto ešte, že by im venovala nejakú pozornosť, pretože intenzívne ťukala do svojho tabletu, čo naznačovalo, že má na práci dôležitejšie veci než spoznávať nových kolegov.

Inšpektor Hassan ležérne pokračoval v rozprávaní. Kat nepočula, čo hovorí, ale podľa toho, ako jeho oči neustále blúdili k atraktívnej mladej vedkyni, bolo zrejme, na koho sa snaží zapôsobiť.

Kat zatlačila do dverí trochu väčšou silou, ako bolo potrebné. Buchli o stenu, až sa všetci mykli. Hassan sklzol z okraja stola a posadil sa na stoličku; dokonca aj profesorka Okonedová prestala písať a zdvihla zrak.

Tri hlavy sa otočili, keď prešla cez miestnosť. Niekedy si svoju autoritu upevňovala odkazom na dlhé roky, ktoré strávila ako detektívka a staršia vyšetrujúca seržantka, potvrdzujúc, že áno, ona je tá Kat Franková, ktorá chytila astonského škrtiča. Rovné chrby a ostrážité pohľady jej nového tímu však naznačovali, že si už uvedomujú to sakramentské šťastie, že pracujú práve s ňou.

„Dobré ráno,“ povedala. „Som hlavná inšpektorka Kat Franková, viem tento pilotný program a mám rada silný čaj s kvapkou mlieka.“

Brownová vyskočila a zamierila k automatu na nápoje.

Kat si dovoľila malý povzdych, ktorým jej naznačila, aby si sadla späť. „Nežiadala som vás, aby ste mi priniesli nápoj. Chcela som vám prezradiť najdôležitejšiu informáciu o sebe, ktorá uľahčí budovanie tímu: kto som a aký nápoj mám rada.“